

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Ištvánka a soudců Mgr. Víta Bičáka a Mgr. Michaela Nipperta v právní věci žalobce **D M** nar. **██████████** bytem v Praze 6, Pláničkova 442/1, zastoupeného JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 2, Karlovo náměstí 559/28, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, IČ: 00025429, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 427/16, za niž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o náhradu nemajetkové újmy, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 25 C 218/2017, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2019, č. j. 54 Co 265/2019-295, t a k t o :

- I. Dovolání **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou doručenou soudu prvního stupně dne 2. 10. 2017 domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu měla být způsobena v souvislosti s trestním řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. **██████████** (dále jen „předmětné trestní řízení“), a to v peněžní formě ve výši 4 725 000 Kč s příslušenstvím s tím, že tato částka se sestává ze dvou nároků, a to z nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním ve výši 4 500 000 Kč s příslušenstvím a z nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou předmětného trestního řízení ve výši 225 000 Kč s příslušenstvím.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 2. 2019, č. j. 25 C 218/2017-248, bylo řízení co do částky 60 000 Kč zastaveno (výrok I.), žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 140 000 Kč s příslušenstvím (výrok II.), dále byla žaloba co do požadavku, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 4 525 000 Kč s příslušenstvím, zamítnuta (výrok III.) a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (výrok IV.). Dovoláním napadeným rozhodnutím bylo řízení o odvolání žalované zastaveno (výrok I.), rozsudek soudu prvního stupně byl v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku o náhradě nákladů řízení potvrzen (výrok II.) a dále bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (výrok III.).

Odvolací soud vyšel z následujících skutkových zjištění soudu prvního stupně. Dne 11. 4. 2012 bylo vydáno usnesení Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, č. j. **██████████** kterým bylo zahájeno trestní stíhání

žalobce pro trestný čin pletichy ve veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 128a odst. 2 písm. b) trestního zákona, trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), písm. c), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona a pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona, spáchané v jednočinném souběhu a ve spolupachatelství s dalšími dvěma osobami dle § 9 odst. 2 trestního zákona (dále jen „usnesení o zahájení trestního stíhání“). Příslušné orgány činné v trestním řízení postupovaly při projednávání věci plynule, bez průtahů. Dne 16. 12. 2013 byla podána k Městskému soudu v Praze obžaloba s tím, že kromě žalobce a dvou již zmíněných spolupachatelů bylo obžalováno dalších 7 osob [pro zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku a zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b), odst. 4 písm. b), c) trestního zákoníku]. Projednávaná věc byla po skutkové stránce značně složitá a bylo třeba provést rozsáhlé dokazování. Dne 24. 6. 2015 byl vydán rozsudek Městského soudu v Praze, čítající 469 stran, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro který byl stíhán. Proti tomuto podal odvolání státní zástupce, následně ve věci proběhla tři veřejná zasedání odvolacího soudu a dne 4. 1. 2017 byl vydán rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. [redacted] čítající 114 stran, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl shledán trestným činem (právní moc dne 4. 1. 2017). Trestní stíhání žalobce negativně ovlivnilo jeho osobní, rodinnou, profesní, výdělkovou i majetkovou stránku; od samého počátku bylo trestní řízení předmětem pozornosti médií s celostátní působností, v jejichž reportážích byl podrobně rozebírán průběh trestního řízení a žalobce byl v reportážích opakovaně jmenován a zobrazován. Uvedená média rovněž informovala veřejnost o pravomocném zproštění obžaloby žalobce včetně závěru trestního soudu, který žalobce v dané věci označil za tzv. „obětního beránka“. Předmětný nárok na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu z obou titulů byl žalobcem předběžně uplatněn u žalované, která ve svém stanovisku ze dne 23. 11. 2017, č. j. [redacted] uznala důvodným toliko nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí ve výši 60 000 Kč, kterou žalobci následně dobrovolně uhradila.

Po právní stránce co do požadavku na poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce předmětného trestního řízení dospěl odvolací soud ke shodnému závěru se soudem prvního stupně, že požadavek není důvodný. Odvolací soud přitom vycházel z předpokladu, že závěr o naplnění titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení lze učinit pouze za předpokladu, že celková doba průběhu posuzovaného řízení neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a délka řízení tkví v příčinách vycházejících z působení soudu v projednávané věci. S ohledem na skutečnost, že z provedeného dokazování vyplynulo, že předmětné trestní řízení bylo skutkově složité, soud se musel vypořádat s množstvím skutkově vymezených jednání dle obžaloby naplňujících znaky řady trestných činů celkem deseti obžalovaných, přičemž orgány činné v trestním řízení postupovaly při projednávání plynule, bez průtahů, shledal odvolací soud v daném případě neexistenci nesprávného úředního postupu jako jednoho z obligatorních předpokladů vzniku odpovědnosti žalované za žalobcem tvrzenou nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/1998 Sb., zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále jen „OdpŠk“), při jejíž absenci je vznik odpovědnostního závazku bez dalšího vyloučen.

Po právní stránce odvolací soud dále dospěl k závěru, že v daném případě byly naplněny všechny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované za žalobcem tvrzenou nemajetkovou újmu dle OdpŠk z titulu nezákonného rozhodnutí, kterým bylo v posuzovaném případě shledáno s odkazem na ustálenou judikaturu dovolacího soudu usnesení o zahájení trestního stíhání. Mezi žalobcem a žalovanou konečně nebylo sporu o tom, že v daném případě nepřichází v úvahu jiná kompenzace žalobcem tvrzené nemajetkové újmy vzniklé z právě uvedeného odpovědnostního titulu než v peněžité formě. Spornou se stala až výše této kompenzace, kdy odvolací soud v tomto směru konstatoval, že dle § 31a odst. 2 OdpŠk je výše náhrady ponechána na úvaze soudu s tím, že výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích s projednávanou věcí shodují. Odvolací soud vytkl soudu prvního stupně způsob jím provedeného srovnání předmětného případu s případy obdobnými, jež měl dle názoru odvolacího soudu postrádat přesvědčivé srovnání vycházející z akcentace společných znaků a vysvětlení toho, jakým způsobem se tyto společné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění. Odvolací soud proto přistoupil k nápravě uvedeného nedostatku v rámci odvolacího řízení, a to za situace, kdy mu byl znám pravomocný výsledek soudního řízení, v němž se dostalo zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním v rámci předmětného trestního řízení ve výši 180 000 Kč již zmiňované spoluobžalované žalobce, J. H. , která byla, shodně jako žalobce, zproštěna obžaloby. Odvolací soud seznámil účastníky se základními podstatnými skutečnostmi porovnávaného případu a v rámci srovnání obou případů konstatoval, že předmětné trestní řízení trvalo v obou případech identickou dobu, oba poškození čelili témuž procesnímu průběhu předmětného trestního řízení a oba byli zproštěni z téhož zákonem předvídaného důvodu. Odvolací soud dále shledal podobnost v zásadním dopadu do majetkové situace obou poškozených, kdy J. H. bylo v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním znemožněno zúročit doposavad jí precizně budovanou kariéru, neboť její příjem byl významně snížen nejen v době trvání trestního stíhání, ale i do budoucna, když její trestní stíhání probíhalo v období bezprostředně předcházejícím odchodu do starobního důchodu, které je určující pro výpočet v budoucnu přiznané a vyplácené výše starobního důchodu; u žalobce probíhalo trestní stíhání naopak v počáteční fázi budování jeho kariéry, které probíhající trestní stíhání přetrhlo, a po jeho skončení žalobce musel s jejím budováním začít znovu, a tato skutečnost se rovněž nepříznivě odrazila v jeho majetkové sféře. Oba poškození museli snášet dopady značné medializace daného případu; v tomto směru však odvolací soud akcentoval, že v souladu s ustálenou judikaturou lze k tíži státu přičíst vliv medializace trestního stíhání jen za situace excesivního způsobu jednání orgánů činných v trestním řízení, které mohou mít za následek větší úkor později obžaloby zproštěné osoby (např. nevybíravé či urážlivé chování příslušníků vyšetřujícího policejního orgánu ve vztahu k obviněné osobě, mediální vyjadřování orgánů činných v trestním řízení porušující princip presumpce nevinoty), neboť v opačném případě je třeba medializaci trestního stíhání shledat prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, které nelze přičítat k tíži státu z důvodu přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje. Odvolací soud tedy uzavřel, že jestliže poškozené J. H. bylo přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 180 000 Kč, která jí byla způsobena v souvislosti s nezákonným trestním stíháním v rámci předmětného trestního řízení, a veškeré jeho negativní dopady do soukromoprávní sféry poškozené jsou zcela srovnatelné s dopady do soukromoprávní sféry žalobce, je částka přiznaná žalobci soudem prvního stupně ve výši 200 000 Kč jako zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku zahájení (vedení) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením žalobce, zcela přiměřená a požadavek žalobce na přiznání další

náhrady nemajetkové újmy byl jako nedůvodný zamítnut; rozdíl uvedených částek dle názoru odvolacího soudu totiž dostatečně kompenzuje citelnější zásah do rodinného života žalobce.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného nebo procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, a na vyřešení otázek hmotného nebo procesního práva, které v rozhodování odvolacího soudu doposud nebyly vyřešeny. Jako dovolací důvod dovolatel uvádí nesprávné právní posouzení věci. Dovolatel namítá následující:

- a) Odvolací soud se odchýlil od ustálené judikatury odvolacího soudu, a to konkrétně od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017 a od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1198/2018, když srovnání odškodňovaného případu s jinými případy vykazujícími obdobné skutkové okolnosti provedl tak, že sám vybral jeden podobný případ, který mu byl znám z úřední činnosti, a podle tohoto jednoho případu určil výši odškodnění;
- b) Odvolací soud založil své rozhodnutí na posouzení otázky, která nebyla v praxi odvolacího soudu doposud řešena, a to, zda v případě, kdy je výše zadostiučinění za nedůvodné trestní stíhání určována srovnáním projednávaného případu s případem vykazujícím obdobné skutkové okolnosti, je nutné provést dokazování čtením soudního spisu, ve kterém byl srovnatelný případ řešen, a v souvislosti s tímto, zda jsou účastníci řízení oprávněni se se soudním spisem týkajícím se srovnatelného případu seznámit a do tohoto soudního spisu nahlédnout;
- c) Odvolací soud se odchýlil od ustálené judikatury odvolacího soudu, a to konkrétně od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017 a od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1198/2018, když se nevypořádal s tvrzením žalobce umožňujícím učinit srovnání žalobcova případu s jiným konkrétním srovnatelným případem a žalobcem požadované srovnání, které mělo vést k prokázání přiměřenosti požadované výše zadostiučinění, neprovedl;
- d) Odvolací soud založil své rozhodnutí na posouzení otázky, která nebyla v praxi odvolacího soudu doposud řešena, a to, zda je pro soud, který rozhoduje o odškodnění za nedůvodné trestní stíhání jednoho z několika obviněných, závazné (směrodatné), jaké odškodnění bylo za nedůvodné trestní stíhání v téže trestní věci přiznáno jinému ze spoluobviněných;
- e) Odvolací soud založil své rozhodnutí na posouzení otázky, která nebyla v praxi odvolacího soudu doposud řešena, a to, jakou výši peněžitého zadostiučinění za neoprávněné trestní stíhání lze považovat za přiměřenou;
- f) Odvolací soud založil své rozhodnutí na posouzení otázky, která nebyla v praxi odvolacího soudu doposud řešena, a to, zda v případě neoprávněného trestního stíhání vzniká poškozenému v běžných případech několikanásobně závažnější nemajetková újma než v běžných případech dlouho trvajících občanskoprávních řízení;
- g) Odvolací soud se odchýlil od ustálené judikatury odvolacího soudu, a to konkrétně od stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 a od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4584/2010, když přiměřenost délky řízení posuzoval

pouze z pohledu otázky výskytu průtahů v daném řízení ze strany orgánů činných v trestním řízení;

- h) Odvolací soud založil své rozhodnutí na posouzení otázky, která nebyla v praxi dovolacího soudu doposud řešena, a to, zda se má složitost věci jako kritérium dle § 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk posuzovat ve vztahu k celému řízení, v rámci kterého byl poškozený trestně stíhán, anebo pouze ve vztahu k samotnému poškozenému, tedy ve vztahu k posouzení toho, zda se samotný poškozený dopustil trestného činu či nikoliv;
- i) Odvolací soud se odchýlil od ustálené judikatury dovolacího soudu, a to konkrétně od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 242/2016, když kritériu významu předmětu řízení pro účastníka nepřihradil vyšší váhu než zbývajícím kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 OdpŠk.

Závěrem dovolatel navrhuje, aby dovolací soud rozsudek v celém rozsahu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení, avšak tento požadavek neodpovídá obsahu samotného dovolání, kdy se dovolatel k požadavku na zrušení výroku I. dovoláním napadeného rozsudku, kterým bylo zastaveno řízení o odvolání žalované, nikterak nevyjadřuje a veškeré námitky směřují pouze proti výroku II. dovoláním napadeného rozsudku. Dovolací soud proto posoudil dovolání podle jeho obsahu tak, že dovolatel požaduje zrušit dovoláním napadený rozsudek pouze ve výroku II., jak ostatně sám dovolatel výslovně uvádí v začátku svého dovolání, kde je uvedeno, že „dovolání žalobce směřuje proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2019, č. j. 54 Co 265/2019-295, a to do výroku II. tohoto rozsudku“ (viz výrok II., strana 4 dovolání). Dovolací soud pro úplnost uvádí, že i kdyby se dovoláním dovolatele proti výroku I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2019, č. j. 54 Co 265/2019-295, kterým bylo zastaveno řízení o odvolání žalované, zabýval, nebylo by dovolání v této části dle § 238 odst. 1 písm. e) o. s. ř. přípustné.

Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (viz čl. II bod 1 zákona č. 296/2017 Sb.), dále jen "o. s. ř."

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

Nejvyšší soud shledal dovolání nepřípustným a postupoval dle ustanovení § 241b odst. 3 a § 243c odst. 1 a 2 o. s. ř., neboť nejsou splněny podmínky přípustnosti dovolání formulované v ustanovení § 237 o. s. ř.

Dle § 8 odst. 1 OdpŠk lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Je ustálenou soudní praxí, že dle OdpŠk odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, za něž je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední

postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001).

Dle § 12 odst. 1 OdpŠk neodpovídá stát za škodu ani nemajetkovou újmu způsobenou v takovém případě trestním stíháním pouze tehdy, jestliže si poškozený trestní stíhání zavinil (způsobil) sám, nebo tehdy, kdy byl poškozený zproštěn obžaloby nebo bylo proti němu trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován.

Dle § 31a odst. 1 OdpŠk se poskytuje podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Dle § 31a odst. 2 OdpŠk se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Stanovení formy a výše přiměřeného zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně a přezkum úvah tohoto soudu úkolem soudu odvolacího. Dovolací soud při přezkumu výše přiznaného zadostiučinění v zásadě posuzuje právní otázky spojené s výkladem podmínek a kritérií obsažených v § 31a OdpŠk, přičemž výslednou částkou se zabývá až tehdy, byla-li by vzhledem k aplikaci tohoto ustanovení na konkrétní případ zcela zjevně nepřiměřená (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4462/2009).

Při úvahách o přiměřené výši zadostiučinění způsobené v důsledku zahájení (vedení) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, by měl soud zohlednit zejména povahu trestní věci, délku trestního stíhání a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby, to vše s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, za nichž k újmě došlo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Kromě zohlednění právě uvedených kritérií je však nezbytné, aby v konečném důsledku výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídala výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřováno s ohledem na zmíněná kritéria) shodují. Jinými slovy, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je možná pouze tehdy, pokud bude soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

Námítka dovolatele shora uvedená pod písmenem a), dle které se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury dovolacího soudu, a to konkrétně od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017, a od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1198/2018, když srovnání odškodňovaného případu s jinými případy vykazujícími obdobné skutkové okolnosti provedl tak, že sám vybral jeden podobný případ, který mu byl znám z úřední činnosti, přípustnost dovolání dle § 237 o. s. ř. nezakládá, neboť se odvolací soud od uvedené judikatury neodchýlil.

Uvedenou námitkou dovolatel napadá postup odvolacího soudu, který dle dovolatele při srovnání odškodňovaného případu vycházel pouze z jednoho jediného dalšího případu, který si z mnoha dalších obdobných případů sám, bez přezkoumatelných kritérií, vybral. Dovolatel s odkazem na výše citovanou judikaturu dovolacího soudu uvádí, že objektivní

stanovení výše přiměřeného zadostiučinění tzv. „srovnávací metodou“ je možné jedině v případě, že by soud porovnával odškodňovaný případ se všemi podobnými případy, které jsou mu známy (například z jeho úřední činnosti za určité období), a vyjít z toho, jaké odškodnění bývá za obdobné případy obvykle (průměrně) přiznáváno.

Ke shodně formulované námitce za obdobných skutkových okolností se dovolací soud již vyjádřil v dovolatelem předestřeném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1198/2018, když uzavřel, že „považuje za kontraproduktivní a ústavně nekonformní, aby ve své judikatuře vytvářel nová procesní pravidla a jakákoli kvantitativní omezení (či příkazy), která by zasahovala do nezávislého a individuálního posouzení každého případu, jak ve svých důsledcích žádá žalobce“. Z uvedeného rozhodnutí pak v tomto směru vyplývá, že je primárně na žalobci, aby uplatnil taková tvrzení umožňující soudu učinit srovnání vedoucí k závěru o přiměřenosti žalobcem požadovaného zadostiučinění; je však i v zájmu žalované, aby předestřela soudu srovnání s případy svědčícími naopak její námitce o nepřiměřenosti žalobcem požadované výše zadostiučinění; konečně není vyloučeno, a naopak bylo shledáno vhodným, aby soud provedl srovnání také s jinými obdobnými případy, které jsou mu známy z jeho činnosti a s nimiž účastníky řízení před vydáním rozhodnutí seznámí (k tomu rovněž srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017).

Odvolací soud se tedy od dovolatelem předestřené judikatury dovolacího soudu neodchýlil, neboť srovnání posuzovaného případu s jiným jemu známým obdobným případem, s odůvodněním shod a odlišností v podstatných znacích těchto případů, provedl; neodchýlil se ani v tom směru, jestliže provedl srovnání posuzovaného případu pouze s jedním dalším jemu známým obdobným případem, neboť dovolatelem tvrzený závěr ohledně nutnosti srovnání posuzovaného případu se všemi obdobnými případy a užití průměrné výše poskytnutého zadostiučinění v těchto případech jako výchozí částky pro určení výše zadostiučinění v posuzovaném případě, z výše uvedené judikatury dovolacího soudu nikterak nevyplývá.

Nejvyšší soud rovněž neshledal přípustnou námitku dovolatele shora uvedenou pod písmenem b), neboť se nejedná o otázku doposud v praxi dovolacího soudu neřešenou.

Otázkou procesního postupu soudu při zjišťování podkladů pro stanovení formy a případně i výše zadostiučinění srovnáním projednávané věci s jinými obdobnými případy se Nejvyšší soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 1. 2020, sp. zn. 30 Cdo 303/2019. Zde uzavřel, že soud je oprávněn při srovnávání požadovaného zadostiučinění s jinými obdobnými případy vycházet z výsledků dokazování, avšak není vyloučeno, aby soud postupoval dle § 121 o. s. ř., dle kterého není třeba dokazovat skutečnosti obecně známé (tzv. notoriety – skutečnosti známé širšímu okruhu osob včetně soudu) nebo skutečnosti, které jsou známy jen soudu, a to z jeho úřední činnosti (tzv. soudní notoriety). Pokud soud vychází při zjišťování podkladů pro stanovení formy a případně i výše zadostiučinění srovnáním projednávané věci s jinými obdobnými případy ze skutečností jemu známých z úřední činnosti a současně dostojí procesním podmínkám vymezeným v § 121 o. s. ř., není obecně povinen provádět dokazování čtením spisu nebo rozhodnutím vydaným v poměřované věci.

Řízení o nároku dle OdpŠk je jedno z typových řízení, kdy připadá v úvahu možnost smírného řešení dle § 99 o. s. ř. a o takové řešení by měl soud usilovat. Za tímto účelem soud dle citovaného ustanovení mimo jiné věc s účastníky probere, upozorní je na právní úpravu a na stanoviska Nejvyššího soudu a rozhodnutí zveřejněná ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek; zde má soud prostor pro seznámení účastníků i s rozhodovací praxí soudu

v obdobných věcech a o dalších skutečnostech, které jsou soudu známy z jeho úřední činnosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1198/2018).

Podmínky nahlédnutí do soudního spisu jsou stanoveny v § 44 o. s. ř. O žádosti o nahlédnutí do soudního spisu osobou jinou než účastníkem řízení a jejich zástupci rozhoduje předseda senátu, který žádosti vyhoví, prokáže-li žadatel naléhavý právní zájem nebo vážné důvody, pro které chce do spisu nahlédnout, a současně se nejedná o spis, o němž právní předpisy stanoví, že jeho obsah musí zůstat utajen (§ 44 odst. 2 o. s. ř.).

V této souvislosti Nejvyšší soud dodává, že Ministerstvo spravedlnosti uveřejnilo seznam rozhodnutí odvolacích soudů, kterými bylo žalobcům přiznáno právo na peněžité zadostiučinění za újmu způsobenou trestním stíháním, členěný dle charakteru trestné činnosti, jež byla stíhaná osobě kladena za vinu, a dle soudem zjištěných dopadů do osobnostních práv, zvyšujících nebo naopak snižujících intenzitu nemajetkové újmy způsobené žalobci. Uvedený seznam je veřejně dostupný na internetové stránce: <https://justice.cz/web/msp/odskodnovani2?clanek=penezni-zadostiucineni-za-ujmu-zpusobenou-trestnim-stihanim>

Dovolací soud neshledal přípustnou ani námitku shora uvedenou pod písmenem c), dle které se měl odvolací soud odchýlit od ustálené judikatury dovolacího soudu, a to konkrétně od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017 a od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1198/2018, když se dle dovolatele nevypořádal s tvrzením dovolatele umožňujícím učinit srovnání jeho případu s jiným konkrétním srovnatelným případem a dovolatelem požadované srovnání, které mělo vést k prokázání přiměřenosti požadované výše zadostiučinění, neprovedl, neboť se odvolací soud od uvedené judikatury neodchýlil.

Podstatou dovolatelem předestřené judikatury dovolacího soudu je naplnění zásady důvodného očekávání dovozované dříve právní teorií a judikaturou, nyní dle § 13 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, tedy že každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li jeho právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky. Jak již bylo výše uvedeno, při stanovování přiměřeného zadostiučinění (formy i výše) by tato výše měla odpovídat individuálním okolnostem případu, ale zároveň i výši přiznaného zadostiučinění v jiných případech, jež se s projednávanou věcí shodují v podstatných znacích. Za tímto účelem by mělo být provedeno srovnání odškodňovaného případu s jiným dalším případem tak, aby výše soudem přiznaného zadostiučinění v důsledku odpovídala výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřováno s ohledem na již výše zmíněná kritéria) shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1198/2018).

Jádrem provedení srovnání odškodňovaného případu s jiným dalším případem je nalezení takového jiného případu, který se bude s projednávanou věcí shodovat v co nejlépe podstatných znacích a z jehož závěrů bude následně možné dovodit přiměřenou výši zadostiučinění v posuzovaném případě. Dovolací soud ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že požadavek srovnání výše žalované částky s jinými případy primárně tíží žalobce, je však i v zájmu žalované, aby soudu obdobně předestřela srovnatelný případ, jež naopak podpoří její argumentaci; ostatně není vyloučeno, jak již bylo uvedeno i výše, aby srovnatelný případ

předestřel soud, který s poznatky známými soudu z jeho úřední činnosti účastníky řízení před vydáním rozhodnutí seznámí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017). Soud v roli arbitra by měl argumentaci účastníků řízení posoudit, své úvahy osvětlit a zdůvodnit své závěry (§ 157 odst. 2 o. s. ř.) tak, aby byla vyloučena libovůle a závěry soudu byly přezkoumatelné (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2019, sp. zn. 30 Cdo 1198/2018).

Z dovoláním napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací soud na začátku odvolacího řízení upozornil účastníky řízení na skutečnost, že je mu z úřední činnosti znám případ, který nabyl právní moci bezprostředně před zahájením řízení o odvolání v posuzovaném případě a který se shoduje s posuzovaným případem v množství podstatných znaků, neboť vychází ze shodného předmětného trestního řízení a účastníci tohoto řízení byla spoluobžalovaná žalobce, a účastníky řízení s tímto srovnatelným případem seznámil. Z tohoto důvodu odvolací soud přistoupil k porovnání posuzovaného případu s jím předestřeným srovnatelným případem, zdůvodnil, v jakých znacích se shoduje s posuzovaným případem, a na základě jakých úvah dospěl k závěru o výši přiměřeného zadostiučinění v posuzovaném případě ve srovnání s předestřeným srovnatelným případem. Odvolacímu soudu nelze v tomto směru co do přezkoumatelnosti rozhodnutí ničeho vytknout. Je sice pravdou, že odvolací soud výslovně nevyjádřil, že považuje jím předestřený srovnatelný případ za více relevantní, než případ, který navrhoval žalobce, a že z tohoto důvodu žalobcem navrhované srovnání neprovede, ačkoli se k tomuto vyjádřit měl. Nelze však dospět k závěru, že by se tímto nedostatkem odvolací soud odchýlil od dovolatelem uvedené judikatury dovolacího soudu, nebo že by tímto zasáhl do práva na spravedlivý proces dovolatele, neboť odvolací soud provedeným srovnáním nepochybně naplnil výše uvedenou zásadu důvodného očekávání, což je ostatně jádrem dovolatelem předestřené judikatury dovolacího soudu. Ve svém důsledku není rozhodné, zda relevantní srovnatelný případ navrhl žalobce, žalovaná, nebo zda byl znám soudu z úřední činnosti; rozhodné je, že posuzovaný případ byl srovnán s nejvíce relevantním případem, který se shoduje s posuzovaným případem v podstatných znacích, a v tomto směru nelze odvolacímu soudu vytknout, že po zhodnocení individuálních okolností posuzovaného případu za takový případ považoval ten, který se v podstatných znacích s posuzovaným případem shodoval přímo. S ohledem na právě uvedené nelze než uzavřít, že se odvolací soud od dovolatelem uvedené judikatury dovolacího soudu neodchýlil.

Přípustnost dovolání pak nezakládá ani námitka dovolatele shora uvedená pod písmenem d), týkající se otázky, zda je pro soud, který rozhoduje o odškodnění za nedůvodné trestní stíhání jednoho z několika obviněných, závazné (směrodatné), jaké odškodnění bylo za nedůvodné trestní stíhání v téže trestní věci přiznáno jinému ze spoluobviněných, neboť dovolatel argumentuje skutečnostmi, které z dovoláním napadeného rozhodnutí nevyplývají a na nichž odvolací soud své rozhodnutí nezaložil.

Odvolací soud v dovoláním napadeném rozhodnutí provedl v souladu s výše citovanou judikaturou dovolacího soudu srovnání posuzovaného případu s případem obdobným, shodujícím se v podstatných znacích, a v tomto směru nelze odvolacímu soudu ničeho vytknout, když za tento označil právě případ, v rámci kterého bylo přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním spoluobžalované dovolatele, které bylo vedeno ve shodném předmětném trestním řízení a vykazovalo tak řadu shodných prvků, které byly předmětem odvolacím soudem prováděné komparace. Z dovoláním napadeného rozhodnutí však nikterak nevyplývá, že by odvolací soud považoval výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním spoluobžalované dovolatele pro určení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu

způsobenou dovolateli z téhož titulu za závaznou a již z tohoto důvodu námitka dovolatele postrádá své opodstatnění.

Dovolací soud pro úplnost uvádí, že dovolatelem zmíněná směrodatnost výše přiznaného zadostiučinění ve srovnávaném případě je do určité míry podstatou samotného srovnávání. Srovnávání výše přiznaného zadostiučinění s přiznaným zadostiučiněním v obdobných případech, které se v podstatných znacích (poměřováno s ohledem na zmíněná kritéria) shodují, je prováděno za tím účelem, aby se v konečném důsledku výše přiznaných zadostiučinění bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně nelišily. Významnější odchylka je možná pouze tehdy, pokud bude soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017, sp. zn. 30 Cdo 577/2017; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

Nejvyšší soud rovněž neshledal přípustnou námitku dovolatele shora uvedenou pod písmenem e), spočívající v otázce, jakou výši zadostiučinění lze považovat za přiměřenou, neboť se nejedná o otázku doposud v praxi dovolacího soudu neřešenou.

Otázkou určení výše přiměřeného zadostiučinění se Nejvyšší soud zabýval mj. v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, ze kterého vyplývá, že v případě § 31a odst. 2 OdpŠk „jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud (případně již příslušný orgán v rámci předběžného projednání nároku) s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Ustanovení § 31a OdpŠk hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučinění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2290/2007). Zvažovány budou zejména dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života a podobně. Otázka výše zadostiučinění v penězích se odvíjí od okolností každého konkrétního případu, a proto ji nelze vyřešit souhrnně pro všechna trestní řízení, která byla posléze zastavena. Výše zadostiučinění za trestní řízení, které bylo zastaveno, se vždy váže k jednomu konkrétnímu případu, a její posouzení je úkolem nalézacích soudů“ (proti tomuto rozsudku byly podány dvě ústavní stížnosti, prvou z nich Ústavní soud usnesením ze dne 10. 11. 2011, sp. zn. III. ÚS 3013/2011, odmítl, druhou náležením ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 3016/11, zamítl). Pro úplnost dovolací soud uvádí, že k těmto závěrům dospěl Nejvyšší soud ve věci, v níž se žalobci domáhali (mimo jiné) zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jim měla být způsobena v důsledku zahájení trestního řízení, které bylo posléze zastaveno. Uvedené závěry je třeba totožně aplikovat i v případě zahájeného trestního řízení, které bylo posléze skončeno pravomocným zprošťujícím rozsudkem trestního soudu, resp. které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem.

Rovněž v již zmíněném rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, se Nejvyšší soud zabýval otázkou přiměřeného zadostiučinění. Zde odmítl jakoukoli paušalizaci výše přiměřeného zadostiučinění a naopak opětovně zdůraznil, že je především na soudu, aby výši zadostiučinění stanovil s ohledem na specifické okolnosti konkrétního případu tak, aby právě v tomto konkrétním případě byla přiměřená. Za účelem stanovení

zadostiučinění, které bude považováno v individuálním případě za přiměřené, pak Nejvyšší soud konkretizoval obecná kritéria zmíněná výše, která mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy v případech zahájení trestního stíhání (řízení), které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, a ke kterým soudy za účelem stanovení zadostiučinění, které bude přiměřené, mohou přihlížet. Za tato kritéria Nejvyšší soud označil povahu trestní věci, délku trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Je však opět na soudu, aby zvážil, jak intenzivně byla tato kritéria v konkrétním případě naplněna, a věc posoudil s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, za nichž k újmě došlo.

Lze tedy uzavřít, že určení přiměřené výše zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně, který by měl k přiměřené výši zadostiučinění dospět zvážením konkrétních okolností daného případu a posouzením výše uvedených kritérií. Otázka přiměřené výše zadostiučinění je závislá na individuálním posouzení daného případu soudem, nelze ji vyřešit souhrnně pro všechna trestní řízení, ani nelze stanovit hranici (minimální nebo maximální) její výše. Dovolací soud opětovně uvádí, že při přezkumu výše přiznaného zadostiučinění v zásadě posuzuje právní otázky spojené s výkladem podmínek a kritérií obsažených v § 31a OdpŠk, přičemž výslednou částkou se zabývá až tehdy, byla-li by vzhledem k aplikaci tohoto ustanovení na konkrétní případ zcela zjevně nepřiměřená (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4462/2009).

Dovolání není přípustné ani pro otázku shora uvedenou pod písmenem f), neboť na předestřené problematice, a to poměru závažnosti nemajetkové újmy vzniklé v důsledku neoprávněného trestního stíhání a nemajetkové újmy vzniklé v důsledku dlouhotrvajících občanskoprávních řízení, dovoláním napadené rozhodnutí nezávisí, neboť se jí odvolací soud nezabýval. Pro úplnost však dovolací soud uvádí, že tato otázka již v praxi dovolacího soudu řešena byla (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011; rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).

Přípustnost dovolání nezakládá ani námitka shora uvedená pod písmenem g), dle které se měl odvolací soud odchýlit od Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, a od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4584/2010, když dle názoru dovolatele odvolací soud přiměřenost délky řízení posuzoval pouze z pohledu otázky výskytu průtahů v daném řízení ze strany orgánů činných v trestním řízení, neboť dovolatel argumentuje skutečnostmi, které z dovoláním napadeného rozhodnutí nevyplývají a na nichž odvolací soud své rozhodnutí nezaložil.

Dle § 13 odst. 1 OdpŠk odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Z dovolatelem předestřené judikatury vyplývá, že v řízení, v němž se žalobce domáhá přiměřeného zadostiučinění za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení, je třeba nejprve stanovit celkovou dobu trvání dotčeného řízení a poté posoudit, zda se jednalo o dobu přiměřenou individuálním okolnostem případu, a to posouzením kritérií spočívajících ve složitosti případu, chování poškozeného, postupu příslušných orgánů a významu předmětu řízení pro poškozeného. Uvedená kritéria nejsou jedinými, k nimž soud může při posouzení přiměřenosti délky řízení v konkrétní věci přihlídnout, budou ale

zpravidla těmi zásadními (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4584/2010).

Z dovoláním napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací soud při posouzení existence odpovědnostního titulu žalované v podobě nesprávného úředního postupu dle § 13 odst. 1 OdpŠk spočívajícího v žalobcem tvrzené nepřiměřené délce předmětného trestního řízení zohlednil především skutkovou složitost posuzovaného řízení, množství účastníků řízení, právní náročnost jednotlivě vymezených jednání, které měly dle obžaloby naplňovat znaky řady trestných činů, a postup orgánů činných v trestním řízení; na základě zohlednění právě uvedených kritérií dospěl k závěru o neexistenci odpovědnostního titulu žalované a vznik odpovědnostního závazku žalované pak v tomto směru vyloučil. Jádrem dovolatele předestřené námitky, dle kterého měl odvolací soud uzavřít, že nedošlo-li v předmětném trestním řízení k průtahům, nemohla dovolateli vzniknout nemajetková újma v důsledku nepřiměřené délky řízení, pak postrádá své opodstatnění, neboť uvedený závěr z dovoláním napadeného rozhodnutí nevyplývá. Pro úplnost je třeba dodat, že závěr dovolatele, dle kterého nemá být nepřiměřenost délky řízení závislá na tom, zda se v řízení vyskytovaly průtahy, či nikoliv, a jediným podstatným kritériem má být, zda celková doba řízení přesahuje délku přiměřenou, je vyňatý z kontextu uvedené judikatury dovolacího soudu a je neúplný v právním posouzení a rovněž z tohoto důvodu uvedená námitka nemůže založit přípustnost dovolání.

Dovolání není přípustné ani pro otázku shora uvedenou pod písmenem h), stejně tak jako pod písmenem i), neboť na předestřené problematice dovoláním napadené rozhodnutí nezávisí.

Oběma uvedenými námitkami dovolatel míří na aplikaci § 31 odst. 3 OdpŠk, dle kterého se v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem dle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení (písm. a/), složitosti řízení (písm. b/), jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení (písm. c/), postupu orgánů veřejné moci během řízení (písm. d/) a významu předmětu řízení pro poškozeného (písm. e/). Právě uvedená kritéria se vztahují k určení formy a případné výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem, nikoli posouzením existence odpovědnostního titulu v podobě nesprávného úředního postupu dle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí. Odvolací soud se však v dovoláním napadeném rozhodnutí určením formy a výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou dle tvrzení žalobce nesprávným úředním postupem dle § 13 odst. 1 věty třetí nezabýval, neboť shledal neexistenci odpovědnostního titulu ve formě nesprávného úředního postupu dle § 13 odst. 1 věty třetí, jako obligatorního předpokladu pro vznik odpovědnosti žalované za žalobcem tvrzenou nemajetkovou újmu, a proto uvedené námitky přípustnost dovolání nezakládají. Pro úplnost dovolací soud uvádí, že otázka složitosti řízení jako kritérium dle § 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk byla v praxi dovolacího soudu již podrobně řešena (k tomu srov. Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010).

Jelikož dovolací soud neshledal dovolání přípustným, nezabýval se vadami řízení (srov. § 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Dovolací soud z výše uvedených důvodů dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. jako nepřípustné odmítl.

Nákladový výrok netřeba odůvodňovat (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 9. 9. 2020

JUDr. František Ištváněk v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Viktor Kramář, DiS.